

Rovmordet i Mejrup d. 8. oktober 1908

Af Susanne Bang Nielsen og Jannie Würtz Sløk



Snakken er gået over kaffeborde og gårdskel i Mejrup og omegn i oktober 1908. En af sognets gode mænd var blevet brutalt myrdet

med flere skud i hovedet på vej hjem fra markedet i Holstebro. På trods af ihærdig efterforskning var det endnu ikke lykkedes politiet at finde gerningsmanden og med denne på fri fod kunne ingen vide sig sikker.

Den dræbte, Peder Andreas Christensen, kaldet Kalsgaard efter gården han ejede i Mejrup, havde været til marked i Holstebro, torsdag d. 8. oktober 1908. Han kørte hjemmefra kl. 10 om formiddagen i sin enspændervogn, medbringende ca. 325 kr.

Han spændte vognen fra i R.A.V's gård, hvor han også betalte en regning. Hans søn Christen gav ham, da de mødtes midt på dagen, 480 kr. for nogle solgte kreaturer. Med disse penge betalte Kalsgaard andre regninger, bl.a. 200 kr. til Landmands-banken. I alt havde han ca. 165 kr. på sig, da han først på aftenen kørte hjemad mod Mejrup.



Et skæbnesvangert møde

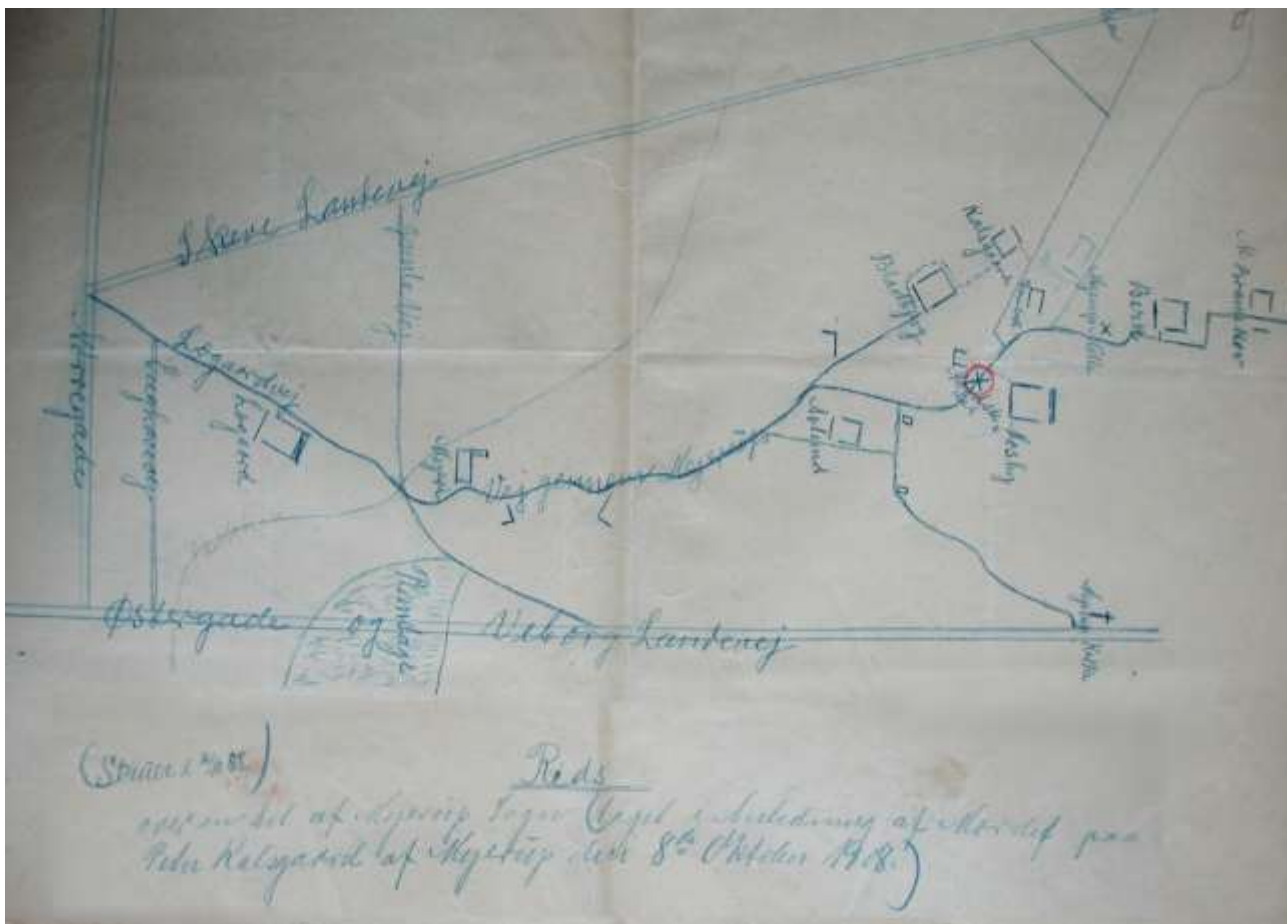
Da han kom kørende ud for gården St. Moseby i Mejrup, kom en cyklist imod ham

uden lys på. Enten så Kalsgaard ham ikke, eller også ville han ikke vige for en cykel, i hvert fald fortsatte han med at køre midt på vejen, og cyklisten, en ung mand ved navn Ludvig Alexander Jönsson, måtte en tur i grøften. Styrtet gjorde Jönsson så opbragt, at han resolut vendte cyklen og kørte efter Kalsgaard.

Jönsson råbte efter Kalsgaard for at få et vide, hvorfor denne kørte så uforsvarligt,

men han kunne ikke forstå svaret. Og da Kalsgaard i det samme slog ud efter Jönsson med pisken, og ramte styret på hans cykel, blev Jönsson så hidsig, at han tog en revolver op af lommen, mens han endnu cyklede ved siden af vognen og skød Kalsgaard.

Jönsson kunne se på Kalsgaards bevægelser, at skuddet havde ramt. Han blev nu bange for at han ikke ville kunne nå langt nok væk til at undslippe straf, idet Kalsgaard måske ville angive ham til de næste forbipas-serende. Derfor sprang han resolut af cyklen og klatrede op bag i vognen og han skød Kalsgaard endnu tre gange på klods hold. Dette fik Kalsgaard til at falde af vognen og ned i vejsiden.



Politiet tegnede til brug under sagen dette kort over den del af Mejrup ved St. Moseby hvor drabet blev begået, i dag Mosebyvej 36.

Først da Kalsgaard faldt ned på vejen, gik det rigtigt op for Jönsson, hvad han havde gjort, og han besluttede sig for at flygte hurtigst muligt. Kalsgaards hest var blevet stående på stedet, så Jönsson lagde tømme op over piskeholderen, hvorefter hesten løb hjem. Derefter stjal han Kalsgaards pung. De stjalne penge skulle bruges til flugten fra ugerningen.

Jönsson forklarede senere at han ikke troede at Kalsgaard var død af skuddene, for han hørte ham ikke skrike. Han havde læst i aviserne om Boerkrigen, hvor man døde af at blive skudt, men i romanerne om Texas-Jack døde de ikke, de besvime bare.

Revolveren havde han købt tidligere på året for at skyde lidt for sjov, og fordi : "*den var rar at have på landevejen at værges sig med, man vidste jo ikke, hvad der kunne møde én!*"

Jönsson cyklede nu til Vinderup, hvorfra han ville videre med toget. Men det sidste tog var kørt, og derfor tilbragte han natten på Hotel Vinderup, inden han næste dag tog morgentoget til København. Undervejs til Vinderup havde han tømt Kalsgaards pung, og smidt den og drabsvåbnet i nogle mosehuller langs vejen.

Liget findes



Den dræbte, Peder Andreas Christensen, kaldet Kalsgaard

Kalsgaards hest vendte selv hjem til gården, hvor de to yngste døtre, Johanne og Karen, spændte fra. At hesten vendte alene hjem, havde ikke gjort familien bekymret, da det før var sket, at Kalsgaard var stået af, og havde ladet hesten gå selv.

Kalsgaards lig blev fundet kort efter drabet af nogle forbigående, der også var på vej hjem fra markedet. De ruskede lidt i ham, for at konstatere om han var død, og een af de tililende genkendte ham i skæret fra cykellygterne. Der blev sendt bud hjem til Kalsgaard, hvor hans kone, Mine Christensen, fik overbragt den frygtelige nyhed. Hun tog med tilbage til drabsstedet og fik liget af sin mand bragt hjem.

Da Kalsgaards lig var ankommet til hjemmet, blev lægen tilkaldt for at udstede dødsattesten. I forvirringen blev to læger tilkaldt, og de mente begge, at døden havde haft naturlige årsager - formodentlig et anfald af astma. Sårene i hovedet blev tillagt faldet fra vognen.

Ikke død, men myrdet!

Næste dag, fredag, opdagede man, at hans pung og penge var borte, og sønnen Christen meldte tyveriet til Holstebro politi. Samme eftermiddag kom politimesteren ud til gården, hvor man endelig blev opmærksom på, at Kalsgaard var blevet myrdet. Da man vendte liget, for at undersøge det, fandt man to skudhuller i hovedet og et på halsen. Desuden sad en af revolverkuglerne så yderligt, at man kunne føle den under huden.



Når man ser dette billede af Jönsson, taget af den lokale fotograf Vorbeck under retssagen, forstår man godt hvorfor Morten Bramskov en oktoberaften kunne antage ham for at være væsentligt ældre end 19 år.

Jagten på rovmorderen tog sin begyndelse. Først spurgte man Kalsgaards enke, Mine, om der blandt tidligere ansatte på gården, eller hos naboerne, kunne findes et motiv. Det mente hun bestemt ikke. Hun oplyste desuden, at Kalsgaard oftest frekventerede Gæstgivergården og Børsen i Holstebro, men at han, på grund af sygdom, ikke havde været i Holstebro særligt ofte det sidste års tid.

Det blev fastslået at Kalsgaard ikke havde ikke været beruset, da drabet skete. Flere af de der fandt ham nævner, at han bestemt ikke lugtede af spiritus. Der var heller intet i politiets senere efterforskning, der tydede på, at Kalsgaard havde mødt sin banemand på et værtshus eller andet i Holstebro.

Jagten på en rovmorder

Politiet begyndte nu at undersøge, hvem der havde færdedes på vejen aftenen før. Man fandt hurtigt frem til Morten Bramskov, der havde haft en fremmed ung mand oppe at køre. Den unge mand havde oplyst, at han var på vej fra Holstebro til Skive for at søge arbejde. Han havde kørt med Bramskov et stykke vej, men da han erfarede, at de var kommet langt væk fra Skivevej, stod han af og cyklede tilbage mod Holstebro.

Mødet mellem Morten Bramskov og Jönsson var altså ganske fredeligt og udramatisk, i modsætning til, hvad rygterne senere sagde, nemlig, at Bramskov havde måttet piske på hestene for at undslippe morderen.

Morten Bramskov beskrev sin passager som en ca. 30-årig mand, 64-65 tommer høj (167-170 cm.) iført mørkt tøj og kasket med stjerne foran. Han var rødlig i ansigtet, og skægløs. Han talte, som om han kom fra en købstad.

Efterforskningen havde ikke givet politiet andre spor eller andre mistænkte, og de sendte derfor straks signalementet til de omkringliggende politidistrikter og lokale aviser.

Broder angiver broder

Allerede lørdag aften henvendte Jönssons bror, stenhugger H. C. Jönsson, sig til politiet i Holstebro, hvor han boede. Han havde hørt om den formodede gerningsmand, og mente at beskrivelsen svarede til hans lillebror Ludvig Alexander Jönsson. Han fortalte, at signalementet passede perfekt, dog var broderen kun 20 år. (I virkeligheden var han 19!)

Jönsson var tidligere straffet for mindre tyverier, og H. C. ville hellere selv melde broderen, end at det skulle komme fra anden side. Resten af familien var nemlig pæne folk, og han frygtede formodentlig, at det ville falde tilbage på ham, hvis han blev beskyldt for at dække over broderen.

19

Indtaget 20/10 08
Munich

107/1907

Frank i den kgl. Landsret
i Viborg den 8/10 1907

Ally

Steckbrief



Ovenafbildede **Ludvig Alexander Jonsson**, født i København den 27. April 1889, 1,79 M. (68 $\frac{1}{2}$ "") høj, blondt Haar, et lille, men tydeligt Modernmærke lidt over højre Øjenbryns ydre Spids, formentlig iført mørkeblaat Cheviotstøj, lang brungul Regnfrakke, graa Cyklehue eller Sejlsportskasket, blanke Cyklegamascher, **sigtes for Rovmord.**

Han er Motorcyklist og søger mulig Plads som Chauffeur eller Ansættelse ved Motorbaade.

Bedes anholdt og telegrafisk Underretning sendt til Byfogden i Holstebro eller Københavns Politi.

Der oben photographierte **Ludvig Alexander Jonsson**, geboren zu Kopenhagen den 27. April 1889, 1,79 M. gross, blondes Haar, kleines, aber deutliches Muttermal ein wenig über der äusseren Spitze der rechten Augenbraue, mutmasslich dunkelblauen Chewiotanzug, langen braungelben Regenmantel, graue Radfahrermütze oder Segelsportmütze, blanke Radfahregamaschen, tragend, wird **des Raubmordes angeschuldigt.**

Er ist Motorradfahrer und sucht vielleicht Stelle als Chauffeur oder bei Motorboten.

Bitte ihn zu verhaften und durch Telegramm der Polizeibehörde zu Holstebro oder zu Kopenhagen zu benachrichtigen.

Kopenhagen, den 14. Oktober 1908.

Den udsendte efterlysning.

Man eftersøgte nu Jönsson over hele landet, og da han tidligere havde sejlet som matros, sendte man også oplysningerne om ham til nabolandene. Eftersøgningen koncentrerede sig dog især om København, hvor man vidste han var taget til med toget, og Bornholm, hvor hans far og endnu en bror boede.

Jönsson havde fået hotelkarlen i Vinderup til at sende hans cykel med toget til København. Desværre havde hotelkarlen i første omgang fremsendt en forkert cykel, hvilket Jönsson opdagede, da han kom frem. Da den rigtige cykel, nogle dage senere, ankom til København, var efterlysningen af Jönsson i mellemtiden også kommet frem, så da han mødte op på banegården for at få cyklen udleveret, kontaktede personalet i al stilhed politiet. Men ventetiden gjorde Jönsson mistænksom, og han forsvandt, inden politiet nåede frem.

På flugt til Sverige

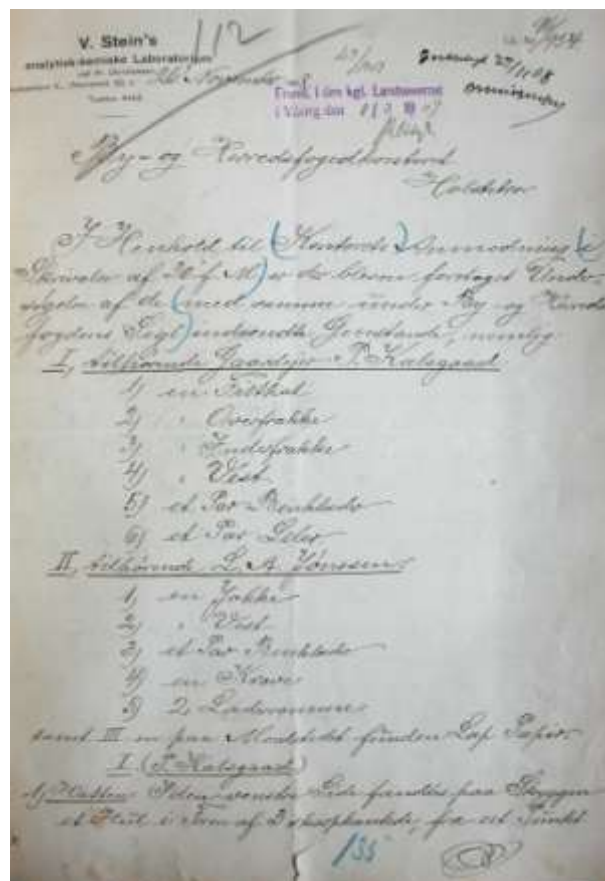
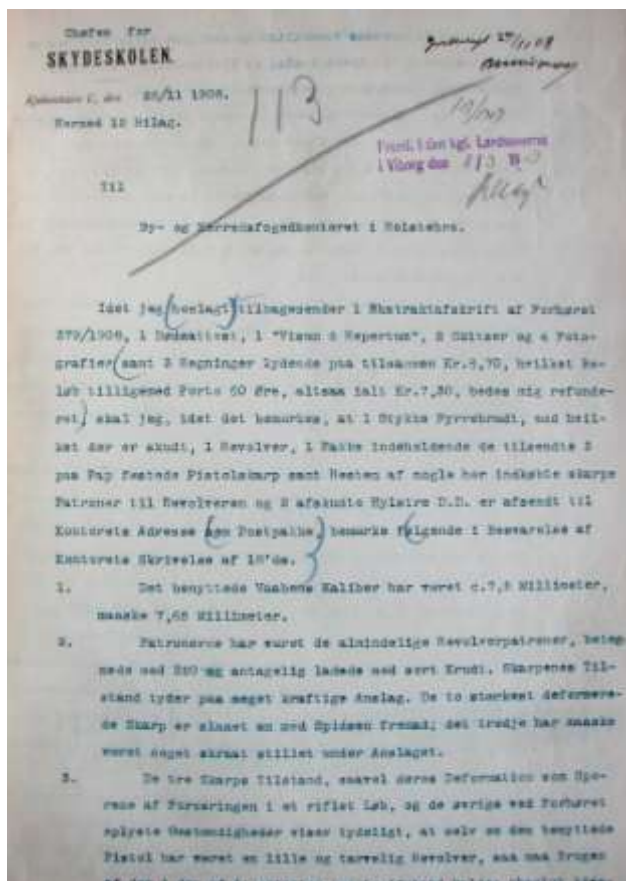
Jönsson kunne nu føle jorden brænde under sig, og han ville derfor tage hyre på et skib for at komme væk fra landet. Men det lykkedes ikke at finde hyre, hverken i København eller på Bornholm, så i stedet for stjal han en båd og roede til Sverige.

Flugten fortsatte med tog til Stockholm, hvor det lykkedes ham at få arbejde med at losse en svensk skonnert for træ.

Genkendt og arresteret

Som tidligere nævnt, havde politiet også sendt efterlysninger til nabolandene, vel vidende, at Jönsson sandsynligvis ville fortsætte sin flugt til udlandet. Dette resulterede i, at Jönssons kolleger genkendte ham som den danske rovmorder.

Jönsson havde sendt et brev til et familiemedlem i København, hvoraf det fremgik, at han opholdt sig i Stockholm. Denne oplysning blev straks givet til det danske politi, der sendte den videre til deres svenske kolleger. Der har tilsyneladende ikke været den store kærlighed familiemedlemmerne imellem.





Kalsgaards vogn blev kørt ind i arresthusets gård, hvor Jönsson måtte vise hvordan, han havde begået mordet. Der blev lavet en tegning over den, og hos fotograf Vorbeck blev der bestilt en serie fotografier af den, til brug ved sagen.

Efter 12 dage på flugt blev Jönsson d. 20. oktober 1908 arresteret af det svenske politi og sendt tilbage til Danmark. Efter en kort afhøring i København, blev han, natten til d. 23. oktober med tog, overført til Holstebro.

Arrestanten ankommer

Rygtene havde flere gange fejlagtigt meldt, at nu havde politiet pågrebet drabsmanden, og at denne ville blive overført til Holstebro. Disse rygter medførte, at der flere aftener, både før og efter arrestationen, samlede en del mennesker på Holstebro Banegård for at få et glimt af den formodede rovmorder.

For at undgå uroligheder, valgte politiet derfor, at lade Jönsson og de ledsagende betjente stå af i Naur og køre den sidste vej til arresten i hestevogn.

Men Holstebro Dagblad havde lugtet luntten, og havde en reporter ved arresten, da vognen med Jönsson ankom tidligt om morgenen d. 23. oktober. Han beskrev i avisen, hvordan Jönsson, der var bleg og virkede meget træt, måtte have en hjælpende hånd, for at holde balancen, op ad trappen til arresthuset. Senere skrev aviserne, at Jönsson flere gange havde forsøgt at flygte under transporten, noget de ledsagende betjente fra Københavns politi tilbageviste. Jönsson havde været meget rolig under hele turen og sovet det meste af tiden.

Tilståelsen

En time efter sin ankomst til Holstebro, blev Jönsson afhørt for første gang og tilstod straks mordet. Han forklarede, hvordan han var blevet hidsig på Kalsgaard, fordi denne havde kørt ham i grøften,

KJØBENHAVNS POLITI.
Hovedstationens 2. Afdeling.
4 Marks 1905.

43

Gjenpart.
Frl. i Kbhvns. Krim.
og Pol. Rets 3. Afdeling.
22 OKT 08

Anthr.:
F. H. Nr.
K. P. R.:

Generalia-Blad

for
Ludvig-Alexander Jönsson Kl. Jönsson

født i Kbhvn. 27/4 1889. 107/1909 Sidste Opholdssted:
Hjemsted: Lørling Freml. i den kgl. Landsoverret
Stilling: Lørling i Viborg den 6/3 1909

Inkludert 23/10 08
minigunn

Tidligere Levnet	Særlige Bemærkninger (deriblandt særlige Kendetegn og Specialitet som Forbryder.)
Døbt i Trinitatis, Kæmpe i Esbjerg. Søn af Abnd Carl Vilhelm Jönsson og ds Kiste Kristiane Mat. Han fødtes i Esbjerg.	Typisk af Sænge og Rød fra sin Prinsipal. Ifølge kgl. Res. "105" betinget be- holdt hos sado Vilham for en

og derefter slået efter ham med piskene. Jönsson var af natur nem at hidse op og havde i et anfald af raseri skudt efter Kalsgaard. Han nægtede bestemt at have begået mordet for pengenes skyld. Det var først efter skuddramaet, at han kom i tanke om at stjele pengene for at finansiere flugten. Jönsson erklærede til sidst, at da han tog Kalsgaards penge, bemærkede han ikke, at denne var død. Det var først om lørdagen, da han læste om sagen i Ekstra Bladet, at Jönsson blev klar over, at han var blevet morder.

De tekniske undersøgelser

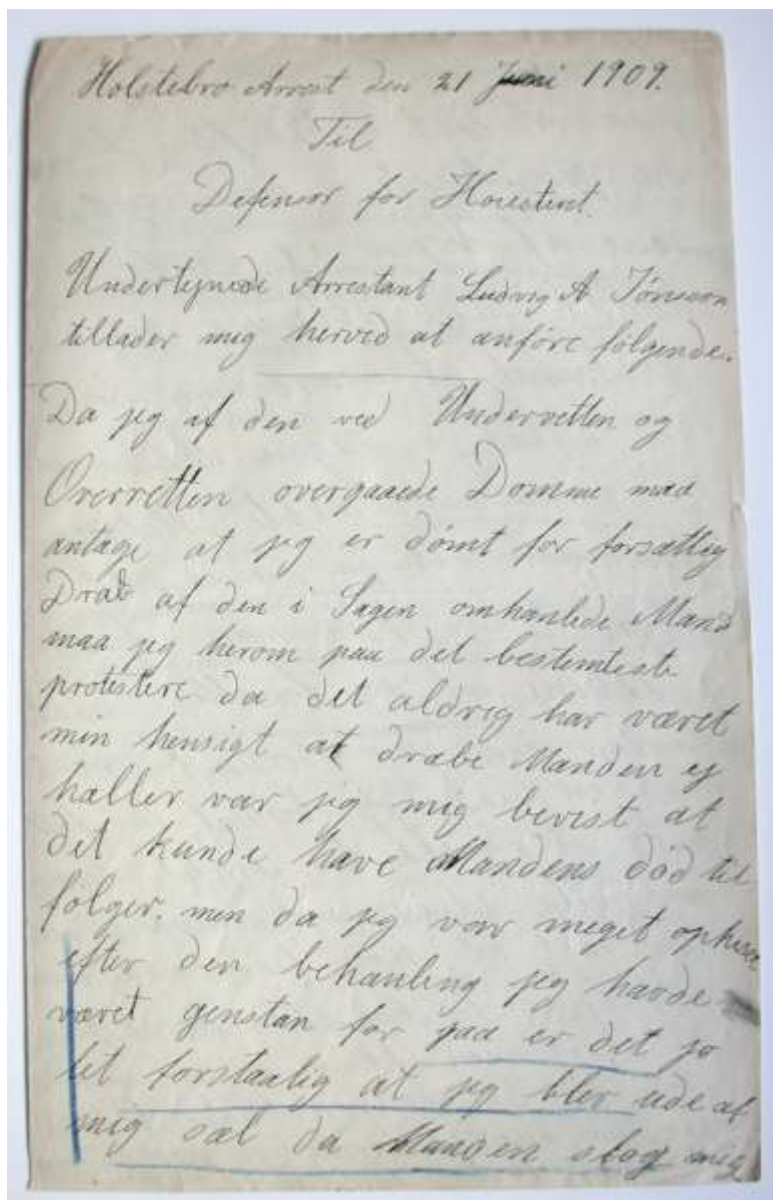
Politiet arbejdede i de næste mange dage med at efterprøve Jönssons forklaring. De sendte hans og Kalsgaards tøj til Steins Laboratorium i København for at få det undersøgt for blodpletter. Hvis der var spor af Kalsgaards blod på Jönssons tøj, tydede det på, at han havde flyttet Kalsgaard efter at have skudt ham. Det ville svække Jönssons forklaring, da han jo havde erklæret, at Kalsgaard faldt af vognen efter det sidste skud. Steins Laboratorium fandt dog ingen spor af blod på Jönssons tøj. Kalsgaards hat blev sendt til Skydeskolen i København. Politiet havde ikke fundet drabsvåbnet, men man fremskaffede en revolver af samme kaliber som mordvåbnet, og hatten blev derefter monteret på et fyrrebræt, og man skød nu til måls efter den, for at efterligne Jönssons handlinger.

De tekniske undersøgelser viste begge, at det var muligt, at mordet var begået, som Jönsson forklarede det. Chefen for Skyde-skolen var noget skeptisk. Han havde svært ved godtage, at Jönsson, der ikke var vant til at håndtere skydevåben, kunne ramme så præcist, når man tog i betragtning, at han cyklede, mens han skød mod et mål, der også var i bevægelse. Men han kunne ikke mod-bevise, at det kunne være sket sådan.

Tørvefund

Politiet forsøgte også at finde drabsvåbnet.

Kalsgaards pung var, dagen efter mordet, blevet fundet flydende i det mosehul, Jönsson havde smidt den i. Man begyndte at søge efter revolveren i et andet mosehul, som svarede til Jönssons



Jönssons brev til Højesteret er bevaret. Han er helt tydeligt ikke vant til at skrive, og jo mere indtrængende (ophidset?) han bliver, desto flere fejl bliver der, sproglige, grammatiske og - især - stavefejl.

Retssagen

Sagen kom for retten i Holstebro i februar 1909. Foruden drabet var Jönsson også anklaget for nogle småtyverier, han havde begået i månederne op til mordet.

Anklageren, sagfører Aggerholm, lagde i sit anklageskrift vægt på Skydeskolens udtal-elser. De viste efter hans mening, at drabet ikke var begået, som Jönsson havde forklaret. Altså skulle domsmændene helt se bort fra Jönssons forklaring og i stedet opfatte drabet som et overlagt rovmord. Han beskrev Jönsson, som en rå og forbryderisk natur, og anbefalede lovens strengeste straf, livstid.

Forsvareren, sagfører Falbe-Hansen, var egentlig heller ikke positiv over for Jönsson, som person i sit indlæg, men påpegede, at politiet ikke havde kunnet fremkomme med noget, der modbeviste hans forklaring. Det var trods mange afhøringer ikke lykkedes politiet, at fange Jönsson i

beskrivelse. Da man, efter flere dages arbejde, endnu ikke havde fundet revolveren, blev Jönsson ført ud til stedet, for præcist at identificere det, og med en sten af passende vægt vise, hvordan han havde smidt revolveren ud.

Politiet forsøgte også at finde drabsvåbnet. Kalsgaards pung var, dagen efter mordet, blevet fundet flydende i det mosehul, Jönsson havde smidt den i. Man begyndte at søge efter revolveren i et andet mosehul, som svarede til Jönssons beskrivelse. Da man, efter flere dages arbejde, endnu ikke havde fundet revolveren, blev Jönsson ført ud til.

Derefter intensiverede man arbejdet med at tømme vandhullet og gennemgrave dyndet, men uden det ønskede resultat. Lokalt talte man om, at betjenten, der stod for arbejdet, var mere interesseret i de ål, der fremkom, end i at finde revolveren.

Drabsvåbnet blev fundet ved et tilfælde, sidst i tyverne. Den daværende ejer af mosehullet, Ingvar Jensen, havde skåret tørv og var på vej hjem, da han mødte en nabo. Da denne mente, at tørvene var for våde, rakte Ingvar ham én, og bad ham brække den over. Så kunne han ved selvsyn konstatere, om de var gode nok. Da naboen brækkede tørv over, sad Jönssons revolver i den. Desværre ved vi ikke, hvad der senere blev af våbnet.

selvmodsigelser; han havde, fra første færd, fastholdt sin forklaring. Retten var derfor nødt til at lade Jönssons forklaring ligge til grund for dommen.

Dom og anke

Retten var enig med forsvareren i domsgrundlaget. Alligevel blev han d. 15. februar 1909 idømt livstid for forsættigt mord, plyndring af lig, og nogle småtyverier, begået før mordet.

Straks efter dommens afsigelse, blev den anket til Landsoverretten i Viborg, hvor sagen blev behandlet allerede d. 8. marts. Landsoverretten lagde de samme årsager til grund for sin dom, men ændrede straffen til 16 års tugthus.

Jönsson var ikke tilstede i Landsoverretten, men da sagen kom for Højesteret i København i juni 1909, insisterede han på selv at tale sin sag. Han blev derfor overført fra Holstebro med tog, hvilket medførte et mindre opløb på banegården. Holstebro Dagblad havde en reporter til stede, der kunne berette, at Jönsson tilsyneladende var ved godt mod og ivrigt konverserede med de ledsagende betjente.

Højesteret stadfæster

Nyheden om, at Jönsson personligt ville møde op i Højesteret, havde samlet mange tilskuere til retssagen. De måtte dog gå skuffede hjem uden et glimt af den farlige rovmorder. Jönssons forsvarer havde på det kraftigste frarådet ham at møde op, og Højesterets sekretær oplæste i stedet et brev, Jönsson havde skrevet til retten.

Højesteret stadfæstede d. 29. juni Landsoverrettens dom på 16 års tugthus. Da var Jönsson allerede ført tilbage til arresten i Holstebro, hvor Højesterets dom nogle dage senere blev læst op for ham. Straks derefter blev han overført til Horsens Tugthus til afsoning.

Hvem var den dræbte?

Den dræbte, Peder Andreas Christensen, var født på Kalsgaard i Mejrup d. 22. september 1855, som søn af fæstehusmand Christen Christensen og hustru, Ane Pedersdatter. Han giftede sig d. 3. november 1885 med Wilhelmine Caroline Amalie Petersen, kaldet Mine.

De fik sammen 5 børn, der var mellem 13 og 22 år, da faderen blev dræbt: Christen, Andrea, Anna, Johanne og Karen. Efter mandens død drev Mine gården videre med hjælp fra en bestyrer, indtil



Kalsgaard i Mejrup som den så ud ved århundredeskiftet. Gården har været i slægtens besiddelse, først som fæste senere som ejendom siden 1744.



Kalsgaards hustru, Mine Christensen og børnene fik i 1919 tilladelse til at benytte gårnavnet Kalsgaard som efternavn. Her ses hun med 3 børnebørn. T.h. Ingeborg.

kortfattet, og til sidst står kun: "hun kan ikke godt tåle at se ham". Men Mine var en stærk kvinde - nok kunne hun ikke bære at der blev talt om mandens død, men det lykkedes hende ikke bare at holde sammen på familien, hun drev også gården videre med hjælp af en bestyrer og hjemmet på Kalsgaard var stedet hvor fætre og kusiner holdt ferie sammen. Sågar 3 ferie børn fra København fandt hun plads og overskud til. -Hun må have været en kvinde med et vist format!

Rovmorderen

Drabsmanden, Ludvig Alexander Jönsson, blev født d. 27. april 1889 i København, som uægte søn af stenhugger Carl Vilhelm Jönsson og Christiane Mattesen. Parret bliver gift i maj 1897, og ved samme lejlighed blev Jönsson døbt. Han havde mindst 5 søskende, heraf flere ældre end ham selv. Familien flyttede meget rundt, medens Jönsson endnu var barn. Han gik i flere forskellige skoler, inden han som 14-årig blev konfirmeret i Esbjerg og kom ud at sejle. Han fortsatte den omflakkende tilværelse, han som barn var blevet vænnet til, og havde de følgende år arbejde mange forskellige steder.

hun overdrog Kalsgaard til datteren Karen og dennes mand, Knud Christensen fra Fousing. Karen og Knud havde mødt hinanden via Knuds arbejde som bestyrer på Kalsgaard.

De fik to børn, Ingeborg, der har bidraget med mange oplysninger og billeder til vort arbejde med denne sag, og Peder, der i 1963 overtog Kalsgaard. Han overdrog den gamle slægtsgård til sin søn Knud, hvis søn i dag ejer den.

Tragedie og sejr

I hjemmet blev mordet aldrig omtalt. Ingeborg lærte sandheden at kende via tjenestefolk på gården og ved at spørge fætre og kusiner. Mine *kunne* ikke tale om det, og Ingeborgs mor undlod også loyalt at omtale drabet.

Mandens død havde været et hårdt slag for Mine. Hendes mor Ane Bentsen flyttede ind på Kalsgaard og udtalte sig på datterens vegne i de første dage efter mordet. Først flere uger senere var hun i stand til at møde op i Holstebro, for at konfrontere Jönsson. Referatet er meget



Kalsgård.

Ud på skråplanet

Som 15-årig kom han for første gang på kant med loven, idet han sammen med nogle kammerater stjal en pengekasse fra Cirkus Miehe, der gæstede Esbjerg. Det lykkedes ikke drengene at få pengekassen op, så det eneste udbytte blev en 1-øre, der havde ligget ovenpå den. For denne forseelse blev Jönsson og en kammerat idømt 20 dages betinget fængsel.

Året efter, i marts 1905, blev han i København idømt 14 dages fængsel for at have stjålet noget kød og nogle penge fra en slagtermester, han arbejdede for. Man var dengang tilsyneladende ikke opmærksom på den betingede dom fra Esbjerg, men da han i juli samme år idømmes 40 dages fængsel for

tyveriet af en cykel, bliver de 20 dages fængsel fra Esbjerg lagt oveni.

Et år senere, i juli 1906, fik han 60 dages fængsel for forskellige småtyverier i København, men allerede i november samme år er han atter for retten. Han idømmes for første gang forbedringshusarbejde i 8 måneder for tyveriet af en cykel, vurderet til 100 kr.

Da han blev løsladt, rejste han lidt rundt til sine søskende, først til en broder på Bornholm, og senere til Holstebro, hvor han hjalp sin broder Carl med arbejdet på den nye sognekirke. Efter ca. 14 dage i Holstebro, rejste han tilbage til København, hvor han i september 1907 blev idømt 1 års forbedringshusarbejde i Vridsløselille for tyveriet af en cykel, et par benklæder og en vadsæk med gamle snavsede klæder. Desuden havde han snydt Statsbanerne for betaling for fragt af den stjalne cykel fra Roskilde til Esbjerg.

En skidt knægt bliver til !

Under sine to ophold i Vridsløselille Forbedringsanstalt gjorde han ikke noget godt indtryk. Han beskrives som værende stædig og selvrådig, hård og selvklog. Han angrede tilsyneladende ikke sine ugerninger, og kun når han talte om at få en båd for at fiske, kunne han tøj op og være

imødekommende. Selvom han havde arbejdet for sine brødre, som stenhugger, havde han tilsyneladende ikke det store talent. Da han i forbedringshuset bliver sat til at hugge brosten, ødelægger han ganske råmaterialet.

Familien og bekendtes karakteristik af ham faldt helt i lod med fængselsinspektørens:

- hidsig, dominerende, stædig og egenrådig, er blot nogle få af de lidet flatterende tillægs-ord, der blev anvendt om Ludvig Alexander Jönsson

Men, som forsvareren ved højesteret påpeger, havde han ikke megen positiv ballast med fra hjemmet.

Forældrene levede som hund og kat, og boede i perioder end ikke sammen. De var begge temmeligt ondsindede, og faderen var dertil drikfældig. Han arbejdede ofte langt væk fra hjemmet, og når han endelig var hjemme, skiftevis slog og forkælede han børnene.

Moderen kunne ikke styre drengen, der tidligt passede sig selv. Han fik derfor ikke den opdragelse, som han ifølge mange iagttagere trængte til.

- det kostede en god bonde, ægtemand og 5 børns far livet !

Ved den generelle amnesti i forbindelse med Genforeningen i 1920 blev han benådet, mod at skulle forlade Danmark i mindst 10 år. Allerede i 1923 fik han dog lov til at vende tilbage, mod at holde sig straffri i 5 år.

Det lykkedes ham tilsyneladende at holde sig fri af kriminalitet derefter, for det eneste vi ved om ham er, at han i 1947 indgik i en undersøgelse af personer under varig forsørgelse.